

РЕШЕНИЕ

№ 506

гр. Бургас, 26.05.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, VI ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и първи април през две хиляди
двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Веселка Г. Узунова

Членове: Таня Д. Евтимова
Димитър П. С.

при участието на секретаря Тодорка Ст. Каракерезова
като разгледа докладваното от Таня Д. Евтимова Въззивно гражданско дело
№ 20222100500230 по описа за 2022 година

Производството е по реда на чл.258 и сл. от ГПК.

Предмет на въззивна проверка е решение № 79/23.11.2021г., постановено от Районен съд – ***** по гр. д. № 677/2021г. в частта, в която: 1) Т. ИВ. С., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1, Д. Т. В., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1 и ИВ. П. С., ЕГН: ***** от гр. ***** са осъдени да заплатят солидарно на Н. Г. СТ., ЕГН: ***** от гр. ***** , обл. Бургаска, ул. ***** сумата от 1 000 лева – неимуществени вреди, причинени от Т.С. на 16.05.2021г. в резултат на удар с юмрук в областта на главата, довел до причиняване на болка, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане; 2) Т. ИВ. С., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1, Д. Т. В., ЕГН: ***** от гр. ***** са осъдени да заплатят солидарно на Н. Г. СТ., ЕГН: ***** от гр. ***** , обл. Бургаска, ул. ***** сумата от 40 лева – имуществени вреди, причинени от Т.С. на 16.05.2021г. в резултат на удар с юмрук в областта на главата, довел до причиняване на болка, ведно със законната лихва върху главницата от датата на увреждането до окончателното ѝ изплащане; 3) Т. ИВ. С., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1, Д. Т. В., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1 и ИВ. П. С., ЕГН: ***** от гр. ***** са осъдени да заплатят солидарно на Н. Г. СТ., ЕГН: ***** от гр. ***** , обл. Бургаска, ул. ***** съдебни разноси в размер на 340,98 лева.

Подадена е въззивна жалба от Т. ИВ. С., Д. Т. В. и ИВ. П. С. решение № 79/23.11.2021г. в обжалваната част. Жалбоподателите твърдят, че решението в тази част е необосновано и неправилно, постановено в противоречие с материалния закон и съдебната практика по приложението на чл.52 от ЗЗД. Според жалбоподателите, съдът неправилно е

приел, че са изпълнени кумулативните предпоставки на непозволеното увреждане. Обжалващите анализират събраните по делото доказателства и твърдят, че формираните въз основа на тях изводи са неправилни. Неправилно е определен и размерът на присъденото обезщетение. Според оспорващите, районният съд е нарушил принципа на справедливостта, разписан в чл.52 от ЗЗД при определяне на обезщетението за неимуществени вреди. Отделно от това, жалбоподателите подчертават факта, че Т.С. е непълнолетен и по тази причина за него не възниква гражданска отговорност да възстанови вредите, заявени с иска. Такава отговорност не възниква и за родителите му, които въпреки, че са присъствали на мача като публика, не са били в състояние да предотвратят вредите.

Жалбоподателите искат от съда да отмени първоинстанционното решение в обжалваната част и да отхвърли предявените от Н. Г. СТ. искове. Претендира разноски.

Жалбоподателите не се явяват и не се представляват в съдебно заседание. По делото е представено писмено становище от адвокат Р. в качеството ѝ на упълномощен техен представител.

Ответната страна – Н. Г. СТ. представя писмен отговор, в който изразява становище за неоснователност на жалбата. Ответникът иска от въззивния съд да остави жалбата без уважение и да потвърди решението в обжалваната част. Претендира разноски.

Н.С. се представлява в съдебно заседание от адвокат Гонкова – Трайкова, която поддържа основанията за потвърждаване на съдебното решение в обжалваната част.

Предмет на въззивна проверка е решение № 79/23.11.2021г., постановено от Районен съд –***** по гр. д. № 677/2021г. в частта, в която е отхвърлен иска на Н. Г. СТ., ЕГН: ***** от гр. ***** , обл. Бургаска, ул. ***** за неимуществени вреди против Т. ИВ. С., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1, Д. Т. В., ЕГН: ***** от гр. ***** , вх. Б, ет. 1, ап. 1 и ИВ. П. С., ЕГН: ***** от гр. ***** за сумата над 1 000 лева до претендираните 1 1150 лева. Жалбоподателят твърди, че размерът на паричното обезщетение не е определен справедливо, с което е нарушена нормата на чл.52 от ЗЗД. С. подчертава, че деянието на С. засяга сериозно чувството му на чест и достойнство на футболен съдия, поради което справедливото обезщетение е в размера, претендиран с исковата молба.

Ответните страни по насрещната въззивна жалба не представят писмен отговор.

Като взе предвид твърденията на страните и събраните по делото доказателства, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

ФАКТИ:

Производството пред Районен съд – ***** е образувано по искова молба на Н. Г. СТ. против Т. ИВ. С. – непълнолетен и родителите му, Д. Т. В. и ИВ. П. С.. Пре дявени са искове с правно основание чл.53, вр. чл.45, вр. чл.48 от Закона за задълженията и договорите.

Ищецът твърди, че на 16.05.2021г. в гр. ***** е проведен футболен мач, на който той е главен съдия. Първият ответник е вратар на гостуващия отбор. В края на първото полувреме от мача, отборът - домакин отбелязва гол. Тогава С. напуска наказателното поле, за да оспори съдийското решение на ищеца. В момента, в който С. вдига жълт картон, първият ответник го удря с юмрук в главата и той получава нараняване на долния клепач на лявото око и на лявата скула. Ударът е нанесен публично. Н.С. иска от съда ответниците да му заплатят солидарно обезщетение за имуществени вреди в размер на 70 лева и обезщетение за неимуществени вреди в размер на 1 150 лева.

В отговор по чл.131 от ГПК ответниците изразяват становище за неоснователност на исковете. Те признават само факта на проведения футболен мач и оспорват всички други

факти. Според ответниците, първият от тях е поискал обяснение от ищеца, а при условията на евентуалност твърдят съпричиняване на вредоносния резултат. Ответниците подчертават, че Т.С. е непълнолетен и не може да бъде субект на гражданска отговорност. Отговорност не носят и родителите, които въпреки, че са присъствали на мача като публика, не са били в състояние да предотвратят настъпването на вредите. Ответниците твърдят, че са направили опит да се извинят на ищеца, но той не е приел извиненията. Отделно от това, ответниците сочат, че увредата е резултат от поведението на ищеца, който е манифестирал пристрастно поведение към отбора на първия ответник. В допълнение, ответниците подчертават, че реакцията на С. се дължи на незрялост, лекомислие и липса на житейски опит. Ответните страни оспорват и размера на иска за неимуществена обезвреда поради противоречие с принципа за справедливост, прокламиран в чл.52 от ЗЗД. Те искат от съда на отхвърли исковите, респективно да не уважава иска за неимуществени вреди в претендиания размер.

В хода на първоинстанционното производство е приета преписка № 252000-2937/2021г. по описа на РУ – *****, в която се съдържат сведения от ответниците и от лицата, присъствали на футболната среща. Според Я Ч, първи асистент на мача, агресивното поведение на първия ответник продължава след нанесения удар чрез обиди към ищеца. По делото е прието медицинско удостоверение № 395/18.05.2021г., издадено от хирург в МЦ – *****, в което е отразено състоянието на ищеца – „леко изразен оток на долния клепач на лявото око и оток на лявата скула“ и съдебно-медицинско удостоверение № 144/19.05.2021г., в което състоянието на ищеца е описано по следния начин: оток на ляв долен клепач и лява скула и наранявания, които могат да бъдат причинени от юмрук; причинена болка. По делото е приложена характеристика на ответника С., издадена от Професионална гимназия по икономика „Проф. д-р Димитър Табаков“ – Сливен и доклад от Дирекция „Социално подпомагане“ – Сливен, в който е записано изявлението на първите двама ответници, че деянието е неволно.

По делото са събрани показанията на свидетелите В Ж и С В, според които С. оспорва отбелязания гол на неговия отбор и бута ищеца по гърдите. След даден жълт картон, първият ответник удря С. с юмрук в лявата част на лицето. След приключване на мача, и на следващия ден, ответникът прави опит да се извини, но ищецът отказва, защото се чувства унижен. Според свидетеля В, който не е очевидец на случилото се, ищецът е трябвало да отчете нарушение срещу вратаря и да не зачита отбелязания гол, но страничните съдии не са подали сигнал за нарушение.

Районният съд обсъжда описаните доказателства, анализира приложимите разпоредби на чл.53, вр. чл.45, вр. чл.48 от ЗЗД и заключава, че трябва да ангажира отговорността на първия ответник по чл.45 от ЗЗД и тази на родителите му по чл.48 от ЗЗД. За да постанови този резултат, съдът приема, че Т.С. е осъществил от обективна и субективна страна фактическия състав на неправомерното увреждане, а родителите му не са положили необходимия надзор върху него и не са го възпитали в уважение и търпение към околните. Претенцията за имуществени вреди съдът уважава до доказаните с документи размер от 40 лева, а тази за неимуществени вреди – в размер на 1 000 лева, които счита за достатъчни да възмездят претърпените от ищеца болки и унижение. За разликата до претендираните 1150 лева, съдът отхвърля иска, тъй като ответникът е направил опит да се извини.

ПРАВНИ ИЗВОДИ:

Жалбата е подадена в законоустановения срок по чл.259, ал.1 от ГПК от надлежна

страна, за която решението поражда неблагоприятни правни последици. Поради това, жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

Предметният обхват на въззивното произнасяне е очертан с разпоредбата на чл.269 от ГПК. Според правилото на цитираната норма въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта – в обжалваната част. По останалите въпроси той е ограничен от посоченото в жалбата.

При извършената проверка по реда на чл.269 от ГПК, съдът констатира, че обжалваното решение е валидно - постановено е от законен състав в пределите на правораздавателната му власт и в предвидената от ГПК писмена форма. Подписано е и е разбираемо.

Решението е допустимо – произнесено е при наличие на правен интерес от търсената защита и при определен съобразно с принципа на диспозитивно начало предмет на спора.

Решение № 79/23.11.2021г. е правилно. Този извод се налага по следните съображения:

Съгласно разпоредбата на чл.45 от ЗЗД в всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму. Във всички случаи на непозволено увреждане вината се предполага до доказване на противното. Анализът на цитираната правна норма обосновава извод, че за да е осъществен фактическият ѝ състав, е необходимо да са изпълнени следните предпоставки при условията на кумулативност: 1.вреда, причинена на пострадалия от лице, което е субект на гражданска отговорност; 2.вредите са причинени при или по повод изпълнението на работата; 3.вина на изпълнителя и 4.причинна връзка. В конкретния случай, районният съд правилно е анализирал фактическия състав на отговорността по чл.45 от ЗЗД и фактите по делото и правилно е заключил, че са осъществени всички предпоставки от фактическия състав на чл.45 от ЗЗД. В тази част решението е правилно. Изводите на съда са обстойни, аргументирани и правилно структурирани, поради което настоящият съдебен състав ги споделя напълно и препраща към тях на основание чл.272 от ГПК.

Според чл.48 от ЗЗД родителите и осиновителите, които упражняват родителските права, отговарят за вредите, причинени от децата им, които не са навършили пълнолетие и живеят при тях. Отговорността на родителите е изключена, когато те не са били в състояние да предотвратят настъпването на вредите. Отговорността на родителите по чл.48, ал.1 от ЗЗД за непозволено увреждане, извършено от непълнолетното им дете, е санкция за недобре изпълненото задължение да възпитат и контролират детето си. Принципът на справедливостта изисква в този случай родителите да репарират болките и страданията на увреденото лице в пълен размер. Според практиката на Върховния касационен съд със задължителен характер, при определяне на размера на обезщетението за неимуществени вреди, трябва да се вземат под внимание всички конкретни обстоятелства, които обуславят вредите. В настоящия случай тези обстоятелства са причинена лека телесна повреда на ищеца от лице, което е значително по-малко на възраст и пред публика от около 120 души. Поради това, определеното от районния съд обезщетение в размер на 1000 лева е справедливо и съответно на тежестта на деянието, с което са причинени болка и унижение. Изводът на районния съд, че на ищеца не се следва претендираното в пълен размер обезщетение, също е правилен и съответен на събраните по делото доказателства. По делото е безспорно установено, че първият ответник е направил опит да се извини на ищеца веднага след инцидента и на следващия ден, т.е. положил е дължимата грижа да смекчи последиците от постъпката си. Решението в тази част е правилно и издържа на въззивната проверка. Поради това, същото следва да се потвърди без да се изменя размера на присъденото обезщетение.

Възражението на С.и, че първият от тях не е извършил деликта, е неоснователно. В конкретния случай от събраните по делото гласни доказателства се установява по безспорен начин, че Т.С. е нанесъл удар в лицето на ищеца С. и е отправил обидни думи към него. Безспорно е установено също, че деянието е извършено пред публика и е унизително за ищеца. При тези факти, не може да има съмнение, че е осъществен фактическият състав на непозволеното увреждане и отговорността на С. е ангажирана законосъобразно.

Възражението на Н.С., че присъденото обезщетение е несправедливо, също е неоснователно. Изводът на районния съд, че обезщетението трябва да се редуцира на 1000 лева от претендираните 1 150 лева, е правилен и съответен на събраните по делото доказателства. Както беше отбелязано по-горе в решението, Т.С. е направил опит да се извини на С. в присъствието на други лица (в съблекалнята), но последният не е приел извиненията. Опит е направен и на следващия ден. Това поведение на ответника несъмнено трябва да се отчете при определяне на обезщетението, както е сторил районния съд.

По изложените съображения, въззивните жалби се явяват неоснователни и трябва да се оставят без уважение със следващото от това потвърждаване на съдебното решение.

По делото е направено искане за присъждане на съдебни разноски от двете страни в процеса, но поради изхода на делото – неоснователност на двете жалби, разноските следва да бъдат понесени от страните така, както са направени.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд, VI въззивен състав,

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 79/23.11.2021г., постановено от Районен съд –
***** по гр. д. № 677/2021г.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____